

ЕВАНГЕЛСКО ПЕРИОДИЧЕСКО СПИСАНИЕ.

БРОЙ 4.

ЦАРИГРАДЪ.

АПРИЛИЯ, 1864.

ЗА БЕЗВѢРІЕ-ТО.

Нѣма никой другий прѣдмѣтъ толкози важенъ самъ по себе си, колко-то въпросъ-тъ да ли е истинна христѣанската религія, или не! Ако че е истинна, както свидѣлствувать животъ-тъ и смъртъ-та на Апостоли-тъ, и както толкозь хляды благочестиви и учели чловѣци, прѣзь сички-тъ вѣкове, сѣ вѣрували и вѣрувать, тогазь тя безъ друго струва и да ся распрострѣ по сичкѣ вселеннѣ, и да стане единственна-та религія на чловѣчество-то. На противъ, ако е лъжовна, тогазь безъ друго трѣба да ся гледа като едно отъ най дебелы-тъ и най безсрамны-тъ изиамы отъ колкото е нѣкога си свѣтъ-тъ виждувалъ.

Естество-то на Христѣанство-то е та-квози щото, или трѣба отъ сърдце да повѣрваме и да го приѣмемъ, или съ прѣзрѣніе и омерзѣніе да го отхвърлимъ. Евангеліе-то ни казва за Исуса Христа, че той е единственый-тъ и всесильный-тъ Спаситель на грѣшны-тъ. Самъ Исусъ подтверждая че той е единородный-тъ и възлюбленный-тъ Сынъ Божій; че е слѣзылъ отъ небеса отъ нѣдра-та на Отца; че е сществуваъ прѣди Авраама; че е ималъ власть да положи и пакъ да земе животъ-тъ си; че Отецъ му бѣ далъ всѣкъ власть на небе-то и на земь-

тъ; че той и Отецъ сѣ едно; че е прѣвзышій Сѣдникъ на сички-тъ чловѣци, и че може да даде, и ще даде, животъ вѣченъ на всички които вѣрувать. Сичко това подтверди Исусъ Христосъ за себе си. А пакъ, Апостоли-тъ, като ся учили отъ него повече отъ три години, подтвердижъ че този който бѣ въ образъ Божій, не счете грабительство да е равенъ Богу; че въ начало бѣ Богъ; че всичко е чрѣзь Него станѣло, видимо и невидимо; че той е Богъ истинный и животъ вѣчный.

Тѣзи извѣстованія какво подтверждавать? Несумнѣно, или удивителнѣ истиннѣ, или чудовищнѣ лъжѣ. На празно бы рѣкълъ нѣкой че Исусъ Христосъ е най глубокомысленый отъ философи-тъ, най умный отъ моралисти-тъ, и най великий отъ благодѣтели-тъ на чловѣчество-то; сичко това нѣма никакъ силъ, ако да не бѣ, каквото и самъ той и Апостоли-тъ му подтвердижъ че е, единородный Сынъ Божій, проведеный отъ небе-то да избави свѣтъ-тъ. Прѣльстникъ-тъ не може нито философъ да ся нарече праведно, нито моралистъ, нито благодѣтель. Повтарямы да кажемъ, че ако да не бѣ той такъвъ, какъвъ-то ся сочѣше, и какъвъ-то го ученици-тъ му проповѣдоважъ, Богъ появенъ въ плѣтъ, тогазь трѣба да речемъ, — и казвамы

го, като осѣщаamy дълбоко нечестіе-то на едикъ таквъзъ думъ, — че основатель-тъ на християнство-то е най смѣлый-тъ отъ народны-тъ прѣлѣстники.

Това богохулство, макаръ да е твърдѣ ужасно, е неотлъчно слѣдствие на безвѣріе-то. Напусто искать да го заблѣшатъ нѣкои отъ безвѣрны-тъ; напусто нѣкои отъ познаны-тъ между тѣхъ горихъ съ толкова едно уваженіе за характеръ-тъ на Христа, принудени нѣкакъ си отъ чистотѣ-тъ и безукоризненѣ-тъ святостъ на животъ-тъ му. Нека ся не дѣжемъ съ празны думы. Ако християнство то е прѣлѣсть, сирѣчь измама, и неговъ-тъ основатель е такожде прѣлѣстникъ.

Но като казуваamy християнство, разумѣваamy го чисто, таквъзъ каквото Христосъ научи Апостоли-тъ, и каквото Апостоли-тъ го прѣдадохъ на свѣтъ-тъ, безъ тѣзи приложения и прѣображенія които е получило въ разны врѣмена и на разны мѣста. Тѣзи чловѣчески изобрѣтенія, които поврѣдихъ естествени-тъ просіотѣ и великолѣпнѣ-тъ красотѣ на християнство-то, сж были, и сж още, главна-та причина, поради коѣто мнозина сж ся отрели и ся отрицать отъ него. Но може ли да бѣде друго едно побезмѣстно отъ това поведеніе? Кой бы помислялъ да отсѣче на одного чловѣка глава-тъ, защото врагы или живеница сж были обезобразили видъ-тъ на лице-то му? Но таквъзъ едно нѣщо правятъ, тѣзи, които отхвърлятъ християнство-то, поради тѣзи по него обезобразенія, които сж му ги прикачили суевѣріе-то и легковѣріе-то.

Толкозъ безразсѣдно да ся прѣдава нѣкой на безвѣріе, и да ся отрича отъ секо достоуважаемо и священо нѣщо, което е отъ дѣте изучилъ, това е свойственно на едно райно изумленіе. Защото каква е природа-та и наклонность-тъ на безвѣріе-то? Не угрожава ли най скѣпны-тъ интересы на единъ народъ или на едно царство, въ което бы прѣобладало, като съсипва стълбовы-тъ и твърдины-тъ на нравственности-тъ? Безвѣріе-то не е ли много пати прѣдтеча на безбожіе-то? Френска-та революція не даде ли ни единъ достопамятенъ и страшенъ прихѣръ на ужасны-тъ послѣдствія отъ безвѣріе-то? Не е ли безвѣріе-то, което закара и царъ-тъ и царицѣ-тъ на

ешафотъ-тъ (машина, която сѣче хора); Не бѣше ли то що отвори пѣтъ къмъ страшно-то онова началство, во врѣме-то на което сѣкий единъ день сѣчахъ главы-тъ на най добры-тъ хора въ Франціи, до толко што кровь-та нѣкъ потече като рѣка изъ улицы-тъ на Парижъ; И отъ атъ развали и събори сичкы-тъ нравственны начала, и разслаби силѣ-тъ на законъ-тъ и мышцѣ-тъ на правдѣ-тъ, отъ какъ прогони сѣкѣ религіи, като отвори гробове на хиляды чловѣцы, и зарови обезглавенны-тъ жертвы на немилостиво-то си безчловѣчіе, тогазъ бе божіе то, сжца-та негова дщера, дигнахъ главѣ, и наднѣса по стѣны-тъ и по врата-та на сичкы-тъ гробници този нечестивъ періодъ. „Смъртъ-та е вѣченъ сынъ.“

Таквииз сж были сжщи-тъ плодове на безвѣріе-то, таквииз сж были жесточайши-тъ послѣдцы на отхвърляне-то на християнство то. Безвѣрци-тъ на Франціи, вѣроятно е че, не сж прѣдвѣждали додѣ щѣше да ги докара отхвърляне то на Евангеліе-то, и малцина отъ съврѣменны-тъ намъ безвѣрници прѣдвѣждатъ колъто гибелны и за тѣхъ, че и за други-тъ, ще бѣдѣтъ найсетѣ тѣхны-тъ начала. Апостолъ Іоаннъ, като сключаше книгѣ-тъ на откровеніе-то, рече: „ако отнеме нѣкой отъ словеса-та на книгѣ-тъ на това пророчество, ще отнеме Богъ неговѣ-тъ часть отъ дѣрво-то на живота.“

Прочее, какво да кажемъ за онѣзи, които безразсѣдно и безъ да испытать огнемъ и захвърлятъ сичкы-тъ словеса на богодухновеннѣ-тъ книгѣ, като го наричатъ и употребяватъ както басни измысленны? Този който прави това нека смысли каквъ трепетижъ отвѣтственность зена на себеси. **Никой да не струва таквъзъ едно нѣщо, прѣди додѣ не испытатъ внимателно и ся не увѣри безъ никаково сумнѣніе, че Новый Заветъ е лъжовенъ; на кратко да речемъ, прѣди додѣ ся не прѣдготи да даде отвѣтъ, защо е прѣдприелъ да събори небеснѣ-тъ религіи, за коѣто Исусъ Христосъ и сичкы-тъ Апостоли умрѣхъ.**

„Отъ плодове-тъ нѣкъ ще ги познаете“, рече Господъ нашъ. Тѣи ако сждимъ за безвѣріе-то, безъ друго ще го отхвърлимъ. На великый-тъ философъ Франклина подали нѣкога въ ръкописъ едно сочиненіе противъ християнство-то; спи-

сатель-тъ на това сочиненіе, понеже и наше намѣненіе да го обнародва, моляше му ся да го прочете съ внимание, и да му каже, що мысли за него. Франклинъ, като го прочете, върна му го съ този лаконический отговоръ: *Не развързвай тигръ-тъ*; съ което разумѣваше че ако безвѣріе-то обладаше общежитіе-то, народъ-тъ бы былъ изиденъ като отъ побѣсилъ тигръ. Когато страсти-тъ на челоуѣцы-тъ при сички-тъ обузданія на христіанство-то че пакъ ги закарватъ въ таквызи прѣкалванія и злоупотрѣбенія, какво да не направятъ когато и тѣзи обузданія ся отнахилтъ?

(Отъ Атинскій истинникъ "Восточна Звѣзда".)

ПИСМА ЗА МАЙКЫ.

ПИСМО IV.

Материя любовь — удивителенъ неинъ примѣръ.

Вълюбленная ми Еленке!

Въ послѣднѣ-тъ си писма разгледахъ на кратко кои сѣ длѣжности-тъ, които нѣмъ като майки имамы, и толко сѣ-тъ достойны за и-сѣдованіе. Нека сега да разгледамы какъвъ е характеръ-тъ, и каква е сила-та на *майчинъ-тъ любовь*.

Въобще сички-тъ животны имать врожденнѣ любовь къмъ малки-тъ си, която имъ е дадена, за да ги прѣдпазватъ и да ги защищаватъ додѣ сѣ немощны и безсилны. И на безсловесны-тъ животны природно-то имъ чадолубіе въобще прѣстанва, когато прѣстане потреба та на такъвъ единъ грижъ и защита; но въ сърдце-то на челоуѣка тя е начертана не само за това намѣненіе, но и за другъ цѣль погледъ, сирѣчь за развитіе-то на *сегоднѣшны* чувства въ сърдце-та на дѣца-та; за това намѣсто да намалява, когато тѣ на-прѣдватъ на възраст, напротивъ расте съ прорасваніе-то развитіе на силы-тъ имъ, споредъ колкото ся умножаватъ и прѣнеждія-та, които ги заплашватъ. И въ това дѣйствително ся вижда Божія-та мѣдрость.

Наистинѣ, благоприятно е да люби нѣкой изобщо дѣца-та; и на мѣжѣ-то

ся причита то като добродѣтель, а на жени-тъ то е *перво начало* на природжѣнѣ: и прѣгледано е че, у когото това чувство ся не проявява, дава сумнѣніе че сърдце-то му е злѣ расположено. "Пази ся," казува мѣдрый Лаватеръ, "отъ тогози, който има отвращеніе отъ злѣта по-то лице на дѣца-та." Господжа Мен-тенонъ като съвѣтува дѣщерѣ-тъ на Лудовига XIV прѣпорѣчва и на това дѣто да *люби дѣца-та*, "Защото," прилага той "тая любовь е голѣмо украшеніе и на единъ Господарь както и на единъ частенъ челоуѣкъ." На дѣца-та невинность-та, сестро, е като една привлекательность, която възбужда на сѣкыго сѣлонность-тъ. И този който е прѣдаденъ на свѣтовны подлосты оставя за единъ минутъ досадно-то си званіе, и плеска съ рѣцѣ за да разсѣе дѣте-то. Много пати и окаянна-та жертва на злобѣ-тъ вгледва ся въ чистото чело на дѣтинскій възраст, и наумява си врѣме-то, когато и той не е ималъ коварство и злобѣ. Благочестивый-тъ челоуѣкъ обыча оуѣзи искренности и простосърдечность, които исекараха отъ устны-тъ на Спасителя онова ублаженіе: "Защото на таквызи е царство-то небесно."

Но любовь-та, който дѣца-та вдѣхноватъ на други, сравняваны съ майчинъ-тъ любовь, колко слаба ся вижда! — Я вижъ тѣзи младѣ-тъ май-ѣ, привлекательнѣ и прѣкраснѣ като пролѣтна ружа! Нищо не може да ихъ отлѣчи отъ чедо-то и; сакашь че е една душа въ двѣ тѣла. Исперво обычаше общежитіе-то, защото и то ихъ обычаше и ся чудѣше съ ней. По каква бѣше тогашна-та и' радость, като ся сравнява съ тѣзи радость която сега исецѣня сърдце-то и? Като прѣдъ раз-виванѣ-тъ драгости на отроче-то си, каквы чувства отъ удовольствіе не осяща, които първохъ не е нито осящала? Исакашь ли да разберешъ повече любовь-тъ и? Погледни ихъ когато е болно отроче-то и; пада на него, бли за него, утѣшава го съ мекый си гласъ, сѣди по цѣлы ноци до него, или го държи на рѣцѣ; и при сички тѣзи грижи въ очи-тъ и' свѣти благоприятность какъвато не ся виждаше и-сперво, когато ся прѣдаваше на събирания-та и на моды-тъ; и пакъ, когато здравіе-то изгрѣе на лице-то на дѣте-то и, каквы чувства отъ благоразуміе и славо-

словіе къмъ Бога не произлизватъ отъ сърдце-то и'?

Ний имамы обычай да давамы любовь-тъ си, тамъ дѣто наши-тъ добродѣтели ся познаты, тамъ дѣто можехъ да намѣримъ въздаяніе на думы-тъ си и на за-сниванія-та си, и тамъ дѣто ния, или по-не дѣто прѣдполагамы че има, красота и ли достоинство. Но майч на-та любовь ни едно отъ тѣзи нѣща не изискува, понеже ся основава на слабость-тъ на чедо то, и трае даже до колкото врѣме е жива майча-та, съвсѣмъ що по нѣкога не срѣща съразмѣрно-то си награждение. Майчина-та любовь, сестро, може да ся подложи подъ сѣкатъ видъ мжкы безъ да ся смали, и може да излѣзе, като отъ горнио прѣтнстена отъ секо смѣшеніе на самолюбіе. Слѣдующій примѣръ показва дѣйствително негнѣхъ-тъ на това което казуванъ.

Нѣкоя си вдовица жена толкозъ много обичаше единичный-тъ си сынъ, щото и отъ нужды-тъ си нѣща ся лишаваше, за да дава нему добро възпитаніе, и да угодава на сичкы-тъ му дѣтиски пожеланія. Равносты-тъ му за въ училище то излѣзвахъ отъ нейно-то труданіе, и тя ся радваше още, и го имаше за голѣмъ работъ, дѣто че можаше да даде на сына си това, за което тя не бѣше ся никакъ удостоила въ младихъ-тъ си. И мисляше, горка-та, че сынъ и' придобываше о-пѣзи знанія, на които тя (съвсѣмъ що имъ не отбираше) чудяше ся; но учитель-тъ и стученици-тъ му бѣхъ на другий умъ за него. Момче-то научи само да смаява простъ-тъ си майкѣ съ съдны таквы в голѣмы думы и грѣмивы изрѣченія, и да іхъ прѣзира още, защото не ги знала и тя. Много пѣти майка му, когато го виждаше че му е криво или му е мжчно за ниско-то му състояніе, не рачѣше комахай нито хлѣбъ да тури въ уста, само да промысли за него това, което бы могло да го изравни, по видимо-му, съ тѣзи които бѣхъ по горни отъ него.

Майка-та грѣшаше въ разсѣжданіе-то си и сынъ-тъ въ поведеніе то си. Но майчина та любовь оставаше непрѣложна, съвсѣмъ що любовь-та на сына и' отъ день на день ся смаляваше въ студеното и самолюбиво-то негово сърдце, додѣто найподаръ пристигахъ да стане тол-

кози жестокъ, щото не щѣше ни да знае за майчины-тъ си пригодаванія. Но тя, горка-та, гледаше да ся не призира въ тромѣненія-та на чувства-та му, и утѣшаваше ся съ мысль-тъ, "Таквызи смѣти природно дѣца-та."

(Слѣдуюа).

РАЗНИ ПРѣДМѢТИ.

ВѢСТНИЦИ И ПЕРІОДИЧЕСКЫ СНИ- САНІЯ ВЪ СЪЕДИНЕННЫ-ТЪ ДЪРЖА- ВЫ НА АМЕРИКѢ.

За любопытство на читатели-тъ, излагамы тука нѣкон свѣденія върхъ тозъ прѣдмѣтъ, които извадихмы отъ рапортъ-тъ на послѣдній-тъ *ценсусъ* или народосчисленіе, станжло въ годинахъ 1860. Понеже тойзи *ценсусъ* ся зема на десеть години единъшъ, то дава едно добро срѣдство за сравняваніе-то и за познаваніе-то на народный-тъ успѣхъ въ сѣко едно отдѣленіе на науки-тъ, на художества-та, на земледѣльскы-тъ произведенія и пр. За това излагамы и счисленія-та отъ прѣдиданный-тъ *ценсусъ* т. е. на год. 1850 за да видимъ разликъ-тъ въ тѣзи десеть години.

Отъ вѣстницы-тъ, които сѣкый день ся издавать, въ годинахъ 1850 имаше 254; въ годинахъ 1860 имаше 386.

Отъ вѣстницы-тъ които излѣзватъ два или три пѣти на недѣль-іхъ имаше въ год. 1850 на число 146; а въ год. 1860 имаше 164.

Отъ вѣстницы-тъ които ся издавать сѣкоѣхъ седмицъ, въ год. 1850, имаше на число 1,901; а въ годинахъ 1860 имаше 3,153.

Отъ періодическы-тъ списанія които ся издавать единъ или два пѣти на мѣсець, въ годинахъ 1850, имаше на число 194; а въ годинахъ 1860 число-то бѣше 280.

Отъ списанія-та които на три мѣсеца единъшъ ся издавать, споредъ както ся называвать, *Ревю*, или обзоріе, въ 1850 имаше на число 19; а въ 1860 имаше 29 таквызи списанія.

Събирателно-то счисленіе за сичкы-тъ въ год. 1850, бѣше 2,526 които счислявахъ до петъ миліона, сто и осемъ десеть и двѣ хиліады, сто и седмъ на-

десетъ печатаны экземпляры. Въ година 1860 събирателно-то численіе бѣше ста нѣко до 4,013 конто издавахъ на сичко до 12 милиона, 829 хилыды и шестдесетъ и единъ экземпляры.

Тѣзи числа показватъ распространяваніе-то на ученіе-то между сичкый-тъ народъ. Тамъ на рѣдко ще ся наѣри едно село отъ триста къщы, което да нѣма особенный-тъ си вѣстникъ за да извѣстива на сичкы, какво правятъ по свѣта, и да съдържава нѣщо поучително върхъ земледѣлие-то, нѣщо и за прочетъ на илады-тъ, търговскы обявленія, новы изобрѣтенія и др.

Сравнително съ народонаселеніе-то на съединены-тъ държавы, безъ да исключаемы жены-тъ, дѣца-та и до сегашны-тъ робы, число-то на вѣстницы-тъ съ число-то на жители-тъ пада ся приблизительно на три души единъ вѣстникъ.

ОВЧАРЬ-ТЪ И СТАДО-ТО.

Едни родители конто бѣхъ съвѣшъ не радивикъмъ сѣко душевно нѣщо, имахъ само едно дѣтенце, което твърдѣ много обичахъ и то бѣше единичка-та имъ радость.

Туй дѣтенце още като бѣше малко смъртъ го отиѣ отъ тѣхъ. Туй лишеніе не само ги направи да тѣжатъ неутѣшно, но още и да мѣржатъ противъ Бога заради това тежко наказаніе, врѣхъ което и пытахъ священникъ-тъ си: "Богъ, като е любовь, какъ може да на отнеме туй единичко-то и мило-то наше чедо?" добрый-тъ проповѣдникъ нѣмъ отговорисъ тѣзи думы.

"Вый я пытаете, защо Богъ да отнеме отъ васъ чедо-то ви. Слушайте да ви кажѣ. Той иска да има при себе-си на небе-то единъ членъ отъ вашъ-тъ чедлядъ. Вый родители были сте нерадивы заради небе-то, и дѣте-то ви ако да бѣ останало при васъ, да го въспитате выи, вѣроятно, че и то не бы вѣзлю тамъ. Чуйте да ви кажѣ единъ притчъ: имаше едно врѣме единъ овчарь, който бѣше приготвилъ за овцы-тъ си добръ хранѣ, и конарѣ спокойнѣ. Той имаше отворены врата-та на конарѣ-тъ, но овцы-тъ не рачахъ да вѣзатъ вѣтрѣ. Много ся тру-

деше той да ги прикара да вѣзжѣтъ, но тѣ все повече и повече ся отстранявахъ отъ отворены-тъ врата. Най сѣтиѣ той зема отъ между стадо-то едно малко агънце и о внася вѣтрѣ, и ето тозъ часъ родители-тъ трѣгватъ подирѣ му.

Тойзи добръ овчарь е Христосъ; отворена-та кошара е небе-то; агънце-то е ваше-то дѣтенце. Ако имате родительско сѣраце и ако любите чедо-то си, вѣрвайте и выи подирѣ му. Господъ Исусъ отнесе агънце-то за да го послѣдувате и выи родители-тъ."

ПРАЗДНА-ТА ЧАША.

Ако да бѣхте видѣли единъ человекъ да прѣкара сичко-то си врѣме като държи до уста-та си единъ празднѣ чашѣ и ся мѣчи да пие отъ неѣмъ, наистинѣ щѣхте да го прѣврате за безуміе-то му. Ако бѣхте видѣли пакъ и други человекы, още съ по силенъ умъ отъ него, чѣтъ, като ся сѣятъ на него, защото ся мѣчи да пие отъ единъ такевъ чашѣ, а сами испытватъ дано да насытятъ жедно-сть-тъ си отъ други сѣкавы чашы направены отъ злато или сѣребро, щѣхте ли и тѣхъ да ги имате за по умны отъ другий-тъ? Сега каква разлика има между разнovidны-тъ веселбы на тойзи свѣтъ? Философъ-тъ, ученый-тъ, дипломатъ-тъ, политичный-тъ Господарь, богатый-тъ и благородный-тъ, нека изложѣтъ свои-тъ за благополучіе-то пѣзове и способы, и нека ги съединѣтъ; какво ще излѣзе? Нищо друго освѣнь единъ празднѣ чашѣ. Със сичкый си кроежъ, изрѣзваніе и измыслианіе, тѣ могатъ да покажѣтъ само нѣкаквъ разнovidность въ чашы-тъ, и нищо повече. Чашы-тъ ще бѣждѣтъ едни стѣклены, други сѣребрны а други пакъ златны, но сичкы-тъ сѣмъ праздны. Нѣма никакво питіе вѣтрѣ. Мѣчѣте ся колкото щете за да земете отъ тѣхъ нѣкое здраво наслажденіе, но освѣнь едина свѣтовѣхъ суетѣ нищо друго не ще намѣрите въ тѣхъ.

Най сиромѣхъ-тъ Христіанинѣ, който живе въ секиденно сообщеніе съ Христа и ся питае отъ Него, и прѣбѣдва въ Него, той е хилыды пакъ по благополучель и по честитъ отъ най богатый-тъ человекъ,

който само за тойзи свѣтъ мысли и живѣе.

Нека прочее да ся не занимаваме ний съ таквыи праздни чашы, но да насыщаме жедны-тъ си души отъ пълнѣ-тъ чашѣ на Божіѣ-тъ благодать, която ся намъ приноси въ откровение-то на Божіѣ-тъ волю, и която дава намъ едно неисчерпаемо и бесконечно наслаждение.

ЛЮБОПЫТНЫ НѢЩА.

На птица-тъ гласъ-тъ. — Много е было мѣчно да ся проумѣ какъ тѣй толкозь една малка животинка да може да издава единъ гласъ по высотъ отъ гласъ-тъ на други едни животни, които сѣ его пѣти по голѣмы отъ ней. Но едно ново откритіе показва, че на пилцы-тъ бѣлѣй-тъ дробъ ина мно о дупкы, които ся протакать до въ други едни мѣхурчета или *фускы*, и тѣ ся надувать съ въздухъ, и тѣй пълнятъ сичко-то тѣло. И тѣй когато въ дыханіе-то въздухъ-тъ влѣзва и излѣзва прѣзь тѣзи мѣхурчета, сила-та на гласъ-тъ имъ пораснува. Освѣтъ туй, тѣхны-тъ кокалче-та сѣ *куфы*, и отъ тѣхъ излѣзватъ като едни жилици или тѣмкы цѣвки, които ра.носятъ въздухъ-тъ въ сичкы-тъ части на тѣло-то, даже и вѣтрѣ въ пера-та имъ. Този вѣтрѣнъ въздухъ споредъ топлинѣ-тъ на тѣла-та имъ става по рѣдкъ, и тѣй ги прави да сѣ полекы, и ги поддържа кога хвъркать.

Птицы-тъ тѣй свободны когато щѣтъ испущать въздухъ-тъ отъ тѣло-то си и така съ голѣмъ бързинѣ могатъ да ся спущать отъ высочины-тъ. Несумнено че истый-тъ механизъмъ трѣба да е и основаніе-то на гласовны-тъ имъ силы.

ДОКТОРЪ ФАУСТЪ. — Докторъ Фаустъ, бѣше единъ отъ първы-тъ, които познахъ и употрѣбихъ искусство-то на книгопечатаніе-то. Той станъ съдружникъ на Ивана Гуттенберговъ. Слова-та имъ бѣхъ издѣланы отъ дърво, не както сегашны-тъ слова, да ся мѣстять, ами на цѣлъ дѣскѣ. Тѣ като бѣхъ напечатани нѣколко экземпляри отъ Свято-то Писаніе, сѣщо

таквыѣ, какви-то ся намѣрвахъ тогачи само на ръкописъ, Фаустъ ги занесе на Франціѣ и ся наѣ да ги продаде въ Парижъ, дѣто още не бѣше ся чуло за туй ново искусство. И повеже ги даваше по шестдесетъ лиры, когато писачи-тъ искахъ за ръкописи тѣ по петъ стотинъ лиры, сичкы ся зачудихъ: и защото ги извѣждаше скоро, споредъ колко-то ся изискувахъ, и намалаваше цѣнѣ тѣ имъ до тридесетъ лиры, сичкый Парижъ ся смутѣ.

Още и еднообразность-та на книги-тъ, сичкы-тъ буквы и точки като бѣхъ все еднаквы въ сичкы-тъ книги, това правѣше хора-та да ся чудять още повече; за туй го и обадихъ прѣдъ правителство-то като *Магесникъ*. Полиція-та прѣтърси тѣхъ-тъ му, и като намѣри тамъ много отъ тѣзи книги, зѣ ги. Червено-то масило, съ което, споредъ тогашный-тъ обичай, бѣхъ печатаны началны-тъ буквы въ священны-тъ книги, тѣ го възмихъ че е *крѣвъ-та* на Фауста, който безъ друго трѣба да е сключилъ нѣкакъвъ стоворъ съ Дявола да му стане другаръ въ тѣзи работѣ. Злочестый-тъ Фаустъ, ако не бѣ поскоро побѣгналъ, несумнивно быхъ го наказали споредъ както, въ онѣзи врѣмена, суевѣрны тѣ сѣдници осѣждавахъ минны тѣ вѣшебницы; сирѣчь, живѣ быхъ го изгорили.

Това станъ въ лѣто 1460. Колко голѣмо напѣдваніе въ просвѣщеніе-то е станѣло въ четири стотинъ години!

—Пасхалния Агнецъ на Іудей-тъ бѣше образъ на нашѣй-тъ. Отървахмы ся отъ тир.нство-то Фараоново. Распяти както смы съ Христа наедно, и прославленни смы съ Него наедно. Той умрѣ, умираме и ний съ Него. Той възкрѣснѣ и ний щемъ чрѣзь Него да възкрѣснемъ. Нека прочее пожертвуваме ний сичко за Него, който е далъ себе си жертвѣ да искупи насъ отъ смъртъ. Да сторимъ за Него споредъ както е сторилъ Той за насъ

(Св. Григорій Назіан.)

ЗА ДЪЦА.

МЕТАЧЕ-ТО И ЧАСОВНИКЪ-ТЪ.

Въ Европѣйскы-тъ градица къщя та обыкновенно ги правятъ съ много огнища, тъй що на сѣкѣ одаѣхъ два по едно огнище и по една баджѣ. А понеже тѣзи баджѣ сѣ тѣсны и скоро си задрѣстатъ съ сажды и тѣи сѣ опасны отъ запалине; за туй сѣка една баджа трѣба най малко на сѣкѣ три мѣсеца единъш да ся измита добръ. А тамъ и къщя-та ся высокы; кон отъ три ката, кон отъ четири, и нѣкои даже сѣ высокы отъ седмъ или осмъ ката. За да метатъ тѣзи баджѣ друго срѣдство нѣма, освѣтъ да влѣзва вѣтрѣ нѣкое малко момче съ метѣхъ и сѣ четкы и, като ся опира отъ една странѣ о стѣнѣ-тъ сѣ гърбѣ-тъ си, и сѣ коленѣ-тъ си или сѣ крака-та си о другѣ-тъ странѣ, тъй да ся промѣква отъ долу додѣ излѣзе чакъ горѣ.

Такъизи метаче-та съставляватъ особенъ единъ еснафъ, и ходятъ изъ улицы-тъ та ся промѣкватъ да ги откупуватъ за това; както и по насѣ ходятъ тѣзи които измитаатъ баджы-тъ сѣ дѣлгы метѣхъ.

Ето една приказка за таквозь едно момче.

На една богата Господарка въ къщѣ-тъ бѣше влѣзло едно момче да мете баджы-тъ. Като сѣ промѣкнало прѣзъ една баджѣ, та излѣзло горѣ, отъ тамъ пакъ прѣзъ другѣ една баджѣ ся промѣква да слѣзе на долу и тѣи излѣзва въ одаѣхъ-тъ на Господарка тѣ.

Като ся напѣрва въ одаѣхъ-тъ само, смаянно захваща да разгледва многоцѣнны-тъ украшеия, огледала, кадры и другы нѣща които ся намирахъ тамъ.

Пристапва, при една хубавѣ насѣхъ инай подирѣ ато вижда на насѣхъ-тъ отъ горѣ единъ много хубавъ малъкъ часовникъ, направенъ отъ злато и украсенъ съ елмазы, посѣхъ, та го зѣ, и захванѣ тѣи да ся приказва саничко. "Ахъ! да внахъ азъ едно таквозь сахатче! Колко е хубаво! Да ли да го земѣ? Не бива. Ако го земѣ, ще станѣ крадецъ. Че пакъ кой ще мя види? Тука нѣма никой. Богъ е на сѣ-дѣ. Той е и тука, и Той мя гле-

да. Ако сторѣхъ азъ този грѣхъ, послѣ, какъ ще мо ж да ся моля Богу? Като ще мо ж мирно да уира?"

Момче-то илѣкнѣ за малко врѣме, но все държѣше часовникъ-тъ въ рѣкѣ и мысляше. Най сѣтиѣ, треперешкомъ сложи го на масѣ-тъ и рече:

"Не щѣ го. По добръ да съмъ сиромахъ и да имамъ совѣтъ-тъ си чистѣ, а не да съмъ богатъ и сѣ туй да баджѣ злодѣецъ."

Сѣ тѣзи думы той навчасѣ ся виѣкнѣ въ баджѣ-тъ.

На другий тѣ день Господарка-та провали та повикахъ метаче-то и го доведохъ вѣтрѣ при неѣ. Тя му каза, "Малкий мой прѣятелю, кажи ми, защо не си зель вчера това часовниче?"

Като чу тѣзи думы момче-то паднѣ на колѣна, и уплашено не можаше ни да продума. Господарка-та приложи да му каже: "Азъ чухъ сичко дѣто си приказваше ты вчера. Благодарѣхъ Бога че той ти ладе силѣ да устоишь противъ искушение-то. Дано и за напѣрѣзъ Той да ти помага пакъ. Отъ сега азъ ще тя земѣмъ въ моѣхъ службѣ. Отъ мене ще имашъ и дрѣхы-тъ си и хранѣ-тъ си, ще тя дамъ и на учение. Дано Богъ тя удостои да станешъ единъ ученъ, добръ и полезенъ челоуѣкъ."

КАКВО ДА ПРАВИНЪ ЗА ДА ТЯ ОБЫЧАТЪ СИЧКЫ-ТЪ.

Има момчета и момичета такъизи щото сичкы ги обычатъ и имъ биватъ прѣятелѣ, а пакъ другы има, които никой не ги обыча.

Отъ кой причинѣ е това? Ето една малка приказка, която ще служи да ви ладе отговоръ на това пытаніе.

Знаменатый и богобоязливый-тъ богословъ, Докторъ Доддриджъ, имаше едно много любезно и смиренодушно момиченце, което, като бѣше на девять години ся поимѣхъ.

На живота му всѣкой, който го познаваше, много го обычаше, защото то бѣше толкова любезно и толкова привѣкателно едно дѣте, щото не бѣ възможно нѣкой да бѣде колкото до единъ часъ при него и да го не потегли сѣрдце къмъ него да го заобыча сѣречно. Подирѣ смъртъ-тъ на туй момиченце, баща му казваше че го былъ

попыталъ единъ, "Отъ дѣ иде това че всекой единъ тебе тя толкови обыча?"

"Не знаиъ:", отговори момиченце-те; "да ли не е отъ туй дѣто че и азъ обичаиъ всекого?"

Истинъ, че бѣше тѣй. Тайна-та причина тамъ е. Ты читателю, момиченце или момиченце ако си, ищешь ли да бѣдешъ обычно и мило на всекого? Ищешь ли всекой да тя обича и да ти бѣде пріятель, трѣба и ты всекого да обичаиъ, и вынзгы да бѣдешъ готово да покажешъ всекому пріятельство.

"Богъ е любовь, и който въ любовь-тъ прѣбѣдва, той въ Бога прѣбѣдва и Богъ въ него."

(1. Іоани. 4 гл. 16 ст.)

СТИХОТВОРЕНИЕ.

СВѢЩЬ НА ПРОЗОРЕЦЬ-ТЪ *)

1.

На прозорѣцъ-тъ за тебѣ свѣщъ горы, брате!

На прозорѣцъ-тъ за тебѣ нѣкъ свѣщъ;

Добра-та ти майка-отиде напредъ;

И прозорѣцъ-тъ за тебѣ нѣкъ свѣщъ.

Жилище готово за тебѣ,

И горы на прозорѣцъ-тъ свѣщъ.

2.

И вѣнечъ такъ, и финикъ за тебѣ, брате!

Въри въ нѣтъ-тъ си, безъ да ся спрѣшь;

Защото Спасъ-тъ нѣкъ такъ съ-вѣнъ докъ,

И въ прозорѣцъ-тъ за тебѣ нѣкъ свѣщъ.

Жилище, и пр.

3.

Бѣди будишъ, всегда ся жози, брате!

Прѣзъ животина-тъ врѣменъ пѣтъ;

И кождо буре да срѣщнешъ сега,

Видъ-тъ на прозорѣцъ-тъ свѣщъ.

Жилище и пр.

4.

Свѣтлы Ангели вѣхъ съ рѣцѣ, брате!

Тебе вѣнчѣ на горѣ-тъ свѣтъ;

Съ надѣждѣ ти нѣкъ очѣ-тъ си такъ;

На прозорѣцъ-тъ ото ти свѣщъ.

Жилище, и пр.

*) Слѣдующе-то интересно прилученіе е дадо основъ за слѣдѣ-тъ пѣснь: "Свѣщъ на прозорѣцъ-тъ."

Едно дванадесетъ годишно момче, което работало на день за да прѣхрани вдовицѣ-тъ си майка и всѣхъ вѣчеръ и носило пари-тъ които изработвало; то е оставило слѣдующий-тъ за себе си расказъ.

"Единъ пощъ," казва, "като бѣше много тъмно и кално въ нѣтъ-тъ и като мѣше да вървѣмъ три жила пѣтъ

и да носѣмъ една тежка товаришка, не можехъ да стигнемъ освѣтъ твърдѣ ясно. Майка ми неможна и укорена бѣше си легнала, по тя като чу гласъ-тъ ми стѣна на нѣкъ и посрѣщила ми нѣкъ прѣ-тъ съ една отъ сѣрдце цѣлува, съ горещи сълзи и съ души-тъ, "Богъ-ди тя благослови кѣло мое чадо." И като посъ товаришка-тъ ми, тя ми каза: "Отъ сега на тѣ-тъ, сыно, азъ ще запаливъ вечеръ свѣщъ и шѣмъ турѣмъ на прозорѣцъ-тъ да ти свѣти. "Рече и устоя си на дука-тъ. Отъ то на сѣтѣ свѣтъ вечеръ азъ видѣхъ свѣщъ-тъ на прозорѣцъ-тъ да гори, и туй нѣщо не мога исказа кѣло на утѣшаване, не само тогѣвъ на и много години на сѣтѣ. Съ врѣхе, братѣ-та ми като отрастохъ и можахъ да помогать на майка ми, азъ понеже не бѣхъ толковъ здравъ, отлѣчихъ ся отъ дома и отидохъ та стѣнахъ генидѣя. Три години подиръ това азъ като оше ся навирахъ во Тихо-то море, майка ми ся прѣставила. На смъртний часъ тя каза на отѣзи които ся навирали тогѣвъ при нежъ: Прѣвѣйте на Едуарда мое-то прѣдсмертно благословеніе, защото той бѣше едно добро момче; кажѣте му че азъ отивахъ на небе-то и тамъ нѣкъ шѣмъ поставѣмъ на прозорѣцъ-тъ да гори свѣщъ за него."

КРАТЪКЪ ЕВАНГЕЛСКИЙ УРОКЪ.

- 1) Отъ какво става человекъ грѣшенъ? Отъ не варденіе-то на Божій-тъ законъ. (Іоан. 2. 10. 1. Пос. Іоан. 3. 4.)
- (2) Отъ единъ грѣхъ става ли человекъ грѣшенъ? Става. (1. Пос. Іоан. 5; 17. Бытіе 3; 6. 7.)
- (3) Най лошо-то на грѣхъ-тъ що е? Да не люби нѣкой Бога. (Втор. Зак. 6; 5. Маркъ 12. 30.)
- (4) Изворъ-тъ на грѣхъ-тъ що е? Едно лукаво сѣрдце. (Матѣ. 15; 19. Прит. 22; 15.)
- (5) Начало-то на грѣхъ-тъ що е? Лошѣ-тъ мысли. (Пр. 24; 9. Быт. 6; 5.)
- (6) Сѣтнина-та на грѣхъ-тъ що е? Смерть и Адъ. (Рим. 4. 23. Ис. 9; 17.)
- (7) Богъ мрази ли грѣхъ-тъ? Мрази. (Прор. Іерем. 44; 4.)
- (8) Трѣба ли нѣкъ да мразимъ грѣхъ-тъ? Трѣба. (Прит. 8; 13.)

ЗОРНИЦА-ТА ся издава всѣхъ мѣсецъ въ Печатницѣ-тъ на А. Минасова, у Везиръ-Ханъ въ Цариградъ, а напѣрва ся за проданъ у Кни опрѣдѣлницѣ-тъ до Балтаджи-Ханъ въ Цариградъ.

Цѣна-та за единъ годи-тъ, на всѣхъ случай прѣдплащаема.

Ту а въ столицѣ-тъ 5 гроша.
За по вѣнъ (съ пощѣ). . . . 12 "